

tem dicitur, cujus sunt semper promissa fidelia, quæ A in utramque partem et speranda sunt pariter, et expavescenda.

In Josia ubi est incensum Domini (Hier. l. interp. nom. Hebr.), de quo dicitur: *Et prolixius orabat* (Luc. XXII, 44), quomodo vero oratio incensum esse dicitur, Psalmista testatur, dicens: *Dirigatur, Domine, oratio mea sicut incensum in conspectu tuo* (Psal. CXL, 2).

In Jechonia præparans (Hieron., ibid.; et Philo, 4. Interp. nom., de I Reg. et Jerem.), ut ait: *Si abiero et præparavero vobis locum, iterum veniam ad vos, et accipiam vos ad meipsum* (Joan. XIV, 3).

Si vero proprie Joachim, et Joachin, id est, Pater, distinguatur; in Joachin Domini resurrectio dicitur (Hieron., ibid. de Matth.), ut ait: *Postquam autem resurrexero, præcedam vos in Galilæam* (Matth. XXVI, 2); in Joachin Domini præparatio (Auctor oper. imperf., hom. 1 in Matth.), qui dixit: *Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum ab origine mundi* (Matth. XXV, 34).

In Salathiel, petitio mea Deus (Hieron., ibid., de Matth.; Philo, ibid., de Aggæo), qui dixit: *Pater sancte, serva eos quos dedisti mihi* (Joan. XVII, 11).

In Zorobabel ipse magister confusionis (Hieron., ibid.), ut ait: *Multi ab Oriente et Occidente venient et recumbent cum Abraham et Isaac et Jacob in regno cælorum* (Matth. VIII, 11); et de eodem dicitur: *Quare cum Publicanis et peccatoribus manducat Magister vester* (Marc. II, 16)?

In Abiud Pater meus iste (Philo, ibid., Exod.), qui dicit: *Ego et Pater meus unum sumus* (Joan. X, 30).

In Eliachim Dominus resuscitabit (Philo, ibid., de Lib. Reg.), ut ait: *Qui credit in me non morietur in æternum, sed resuscitabo eum in novissimo die* (Joan. VI, 40).

In Azor, adjutus (Philo l. Int. nom., de III Reg. Jeremia), ut ait: *Non sum solus, quia Pater mecum est* (Joan. VIII, 19).

In Sadoch justificatus (Hieron. l. Int. nom., de Luca), ut ait: *Ego veritatem loquor, quia verax est qui me misit* (Joan. VIII, 26); ad quem etiam dicitur: *Justificeris in sermonibus tuis* (Psal. L, 6). Et Joannes: *Advocatum, inquit, habemus apud Patrem Jesum Christum justum* (Joan. II, 1).

In Achim Frater meus (Origen. hom. 20 supra Jesu Nave), ut ait: *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, ipse frater meus, et mater mea, et soror est* (Matth. XII, 50), sive frater matris; frater quippe matris Dominus ideo dicitur, dum unum Patrem, cui omnes (Christo jubente) dicimus: *Pater noster qui es in cælis* (Ibid.).

In Eliud Deus meus iste (Philo, l. Int. nom., de l. I Reg.), cui Thomas ait: *Dominus et Deus meus* (Joan. XX, 28). Pronomen autem iste quid aliud nisi signa clavorum et lanceæ significat, quæ veri notitiam corporis monstrant.

In Eleazar Deus meus adjutor (Philo, l. Int. nom., de Gen. et Ex.), ut ait: *Et qui misit me Pater mecum est* (Joan. VIII, 16).

In Mathan donans (Hieron. l. Int. nom., de Matth.), ut ait: *Omne debitum donavi tibi quia rogasti me* (Matth. XVIII, 32).

In Jacob supplantator (Origen., hom. 11 in Exod.), ut ait: *Dedi vobis potestatem calcandi super serpentes, et scorpiones, et supra omnem virtutem inimici* (Luc. X).

In Joseph cuctus, vel apponens (Philo, ibid., de Genes.; Joseph. l. 1, c. 17, Antiq.), ut ait: *Ego veni, ut vitam habeant; et abundantius habeant* (Joan. X, 10); et alibi: *et alias oves habeo, quæ non sunt ex hoc ovili, et illas oportet me adducere, ut fiat unus grex et unus Pastor* (Joan. X).

Hactenus ut valuimus, qualiter in omnibus genealogiæ, vel generationibus [Forte, generationis gradibus] Christus figuratus et prophetatus sit, exemplis sacræ Scripturæ asseruimus.

ITEM

MORALIS EXPLANATIO EORUMDEM NOMINUM AB EODEM COMPILATA.

Opportunum quoque videtur, ut ejusdem genealogiæ nomina per interpretationem quoque latioribus figuris, ad Moralem, quantum possumus, derivemus intellectam.

In sancto igitur Abraham hoc intelligentes studeamus, ut patres sanctarum gentium, hoc est, perfectarum animæ virtutum efficiamur; quas evulsis et destructis, disperditis, et dissipatis malis gentibus, hoc est, mortiferis vitis, sanctus Jeremias ædificare et plantare jubetur a Domino, in quorum typo vitiorum septem illæ Chananæorum gentes, veluti totidem principalia vitia, ab Israelitico deletæ sunt populo (Cassian., collat. 5, cap. 22), eadem [et earum]

D terra ab eodem possessa est jure hæreditario. Advenæ etiam istius mundi in similitudinem Abrahamæ simus, et peregrini, sicut omnes patres nostri; totum quoque præsentis vitæ gaudium, velut Isaac charissimum filium, Domino jubente, offeramus Deo, ut in æternum gaudeamus cum Christo, ipso dicente: *Beati qui lugent nunc, quoniam ipsi consolabuntur* (Matth. V).

In Isaac centuplo locupletemur fructu, et gaudeamus in tentationibus, et secundum in conjugium assumamus et Rebeccam, hoc est, patientiam habeamus, dicente Jacobo Apostolo: *Omne gaudium existimate, fratres mei, cum in tentationes varias incideritis, scientes quod probatio vestræ fidei patientiam operatur,*

ut per patientiam et consolationem Scripturarum, **A** spem, juxta Pauli eloquium (Rom. xv) habeamus (Jac. 1); gaudeamus in Domino semper; etenim sine Deo licet gavisi fuerimus, semper gaudere non possumus; hoc namque est sempiternum ac verum et omne gaudium, quod hic initiatur per fidem, et illic consummatur per speciem; quomodo præsens sæculi gaudium sine concluditur, et luctu deletur, illud vero futurum terminum nescit, nec mœroribus interruptitur.

In Jacob, ut nostrum veterem hominem Idumæum, id est, terrenum, novo homine supplantemus, et nostræ mentis spiritus, secundum Dominum renovatus supplantatoris nomen sortiatur. Caro quippe secundum Apostolum concupiscit adversus spiritum, spiritus vero adversus carnem (Gal. v); senior videlicet frater adversus juniorem, et junior contra seniore, quia non prius quod spirituale, sed quod animale (I Cor. xv), qui autem [Deest f. in] hujus colluctationis certamine victor exstiterit, hic, devicto carnali et veteri homine, mortificatisque membris suis quæ sunt super terram, mundus corde effectus, vitiis videlicet exinanitus, ac virtutibus repletus, per actualem in contemplativam transiens vitam, Israelis nomine merebitur appellari, hoc est, viri, sive mentis videntis Dominum, sive principis cum Domino, aut directi [directi] Domini, quem in præsentis vita videbit per fidem, et in futuro contemplabitur facie ad faciem: Beati, inquit, mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Matth. v).

In Juda, ut laudemus et semper glorificemus Dominum, et confiteamur illi laudantes nomen ejus. Confessionis vero in divinis Scripturis duplex modus est; aut enim ad pœnitentiæ satisfactionem respicit, aut baptizabantur ab eo confitentes peccata sua (Matth. iii); et iterum: Confitemini, inquit, alterutrum peccata vestra (Jac. v); aut ad gratiarum actionem refertur et laudem, ut sanctus Daniel: Tibi, inquit, Deus Patrum nostrorum confiteor, teque laudo (Dan. ii), et iterum in Evangelio, qui sicut ovis peccatum non fecit: Confiteor, ait, tibi Pater Domine cæli et terræ (Matth. xi), id est, gratias ago tibi, sive glorifico (S. August., Sermon 8 de verb. Dom.). Ergo præveniamus in confessione faciem [Domini] et confiteamur peccata nostra; advocatum enim habemus apud Patrem Jesum Christum justum, et ipse est propitiatio pro peccatis nostris (I Joan. ii). Nudemus vulnera nostra medenti; etenim sua vulnera nutrit qui tegit; absconsa delicta patefaciantur Domino; revelata per pœnitentiam tegantur per Domini misericordiam; in adversis pariter et prosperis laudemus Christum, in omnibus gratiam Domino Patri agentes per ipsum.

In Phares, ut recte dividamus et recte offeramus Domino, caventes pessimum illius parricidæ exemplum ac patrimonia egentibus dividamus et rediamus parentibus quæ parentum sunt; insuper studeamus divisores effici aquarum superiorum ab inferioribus, id est, patiente [patientie] intercedente firmamento, virtutes separemus a vitiis, munda effecti animalia, in arcam Noe assumamus, intellectualem unguam di-

videntes, hoc est, litteram a spiritu, et vitia, ut ante diximus, a virtutibus distinguentes Omnia quoque secundum Apostolum approbemus [Forte, probemus], et solum quod bonum est teneamus, ut cum dies tremendi illius examinis advenerit, nos qui nosmet ipsos judicavimus, non judicemur a Domino, nec cum mundo maligno damnemur (I Thess. v).

In Zara [al., Zaram], ut lucifer oriatur in cordibus nostris (II Petr. i) et sol justitiæ, qui timentibus Dominum oritur, et negligentibus occidit, illuminet nos, lux videlicet vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. i); nec super iracundiam nostram, aut aliquid mortiferum occidit vitium: cujus fulgore radiati et ipsi sicut Stellæ fulgebimus in perpetuas æternitates (Dan. xii), et orientur sicut luminaria huic mundo, verbum vitæ continent, ut luceat lux nostra coram hominibus, et glorificent opera nostra Patrem nostrum qui in cælis est (Matth. v); nec satis sit nobis solummodo in Christum credere, sed, si ita necessitas impellat, pro ejus nomine parati simul [simus] etiam nostrum sanguinem fundere et conjunctam martyrum subire passionem. Coccinus [al., coccus] quoque noster bis tinctus sit, hoc est, per Spiritum sanctum ignita Dei dilectione impleatur et proximi; de qua dicitur: Aquæ multæ non potuerunt extinguere charitatem, lampades ejus lampades ignis et flammarum (Cant. 8).

In Esron, ut ardentes diaboli sagittas, ignita inimici jacula perspicaci cordis intuitu prævidentes cum apostolo Paulo dicere possimus: Non enim ignoramus versutias ejus (II Cor. ii); ad quas videndas vigilantibus cordis oculis opus habemus. Non est enim, inquit Apostolus, nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principatus et potestates, adversus rectores tenebrarum harum, adversus spiritualia nequitie in cælestibus (Ephes. vi). Et ideo, ut idem Apostolus alibi ait: Arma militiæ nostræ non sunt carnalia, sed spiritualia (II Cor. x); spiritualibus namque et invisibilibus armis invisibilis animæ, contra invisibiles hostes dimicandum est. Assumamus itaque, secundum Apostolum (Ephes. vi; I Thess. v), ut possimus resistere in die malo, in omnibus sumentes scutum fidei in quo possimus ignita inimici jacula extinguere, et galeam spei et loriceam charitatis et gladium spiritus, quod est Verbum [Dei deest]; utroque enim modo accipiendum est nobis nomen Esron, sive quia, ut supra dictum est, diabolicæ nostræ sagittas, sive quia Domini videntes sagittas, quæ sunt secundum Psalmistam acutæ, sagittis illius opponamus; nemo etenim in agone contendens coronabitur, nisi qui legitime certaverit (II Tim. ii). Atrium etiam efficiamur, ut veluti in atrio sancto suo habitet in nobis, dicente ipso: Habitabo in illis. Stemus etiam in domo Domini nostri, in atrii domus Dei nostri (Psal. cxv); laudantes Dominum quoniam bonus intremus portas ejus in exultatione et atria ejus in hymnis (Psal. xcix), plantati etenim in domo Domini in atrii domus Dei nostri florebunt (Psal. xci), ut postquam in atrii præsentis Ecclesiæ floruerint, stabiles in domo regni plantentur æterni.

In Aram, ut in numero habeamur electorum Domini, adversus quos nullus est qui accuset; elegit enim nos Pater in Christo ut essemus sancti et immaculati coram ipso (*II Petr.* 1); certam itaque nostram vocationem et electionem per bona opera faciamus, ut quia multi sunt vocati cum paucis inveniamur electi: omnes quippe qui Domini obediunt voluntati, dicuntur genus electam, regale sacerdotium (*I Petr.* 2); Item excelsi simus et sublimes, meritum scilicet dignitate sublimati a terrenis extollamur ad cœlestia, quibus qui adhaerit de excelso cœli habitaculo, omnia despicit caduca.

In Aminadab, ut spontaneus Domini simus populus; in ædificatione etenim tabernaculi testimonii in quo sine ambiguo significatur omnis Ecclesia, prompto quisque animo obtulit quod voluit. Unde et ipsa veritas: Si quis, inquit, vult post me venire (*Matth.* 17); et alibi: Si vis perfectus esse (*Matth.* 23); et iterum de virginitatis electione liberum reliquit arbitrium (*I Cor.* 7), dicens: Qui potest capere capiat; sicut namque Dominus vitam nostram voluntaria passione acquisivit, ita et nos voluntarie vult sacrificare sibi, ut voluntaria oris nostri beneplacita sibi faciat, sicut et cæcorum voluntatem cum sciret, interrogabat dicens, Quid vultis ut faciam vobis (*Marc.* 1)? et statim fidelem voluntatem sanitatis effectus consecutus est.

In Naason, ut mundanis auguriis gentilium derelictis, promissis divinis fidem adhibeamus, et omnium prosperitatem rerum in Domini solius voluntate, non in falsis divinationibus, collocemus, ut Paulus: Si quomodo, inquit, tandem aliquando prosperum iter habeam in voluntate Dei veniendi ad vos (*Rom.* 1). Ecce non in fato, nec in augurio, sed in Domini voluntate, prosperitatem sui posuit itineris. David quoque de beato viro: Omnia, ait, quæcunque faciet prosperabuntur (*Psal.* 1), et Joannes Apostolus: Charissime, inquit, in omnibus orationem facio prospere te ingredi (*Joan.* 11). Contemptis itaque cunctis mundanis auguriis, prosperemur in Dei voluntate, et divinis credamus oraculis, et Domini solius intendamus promissis: Caritas quippe omnia credit, omnia sperat (*I Cor.* 13), ad maximum etenim laudis cumulum de populo Israel dicitur: Non est augurium in Jacob, nec divinatio in Israel (*Num.* 23).

In Salmon, ut sensibiles in Domino omnia probeamus, et sola ea quæ bona sunt teneamus (*I Thess.* 5), et sensibus perfecti, malitia parvuli simus (*I Cor.* 14). Hoc quoque sentiamus in nobis quod et in Christo Jesu, qui, cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo, sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens (*Philipp.* 2), et reliqua; et unanimes unum sentientes, uno ore honorificemus Dominum, ac sacræ sensibus scripturæ instructi, efficiamur Domini docibiles. Sancto dicente Isaia: et erunt omnes docibiles Dei (*Isai.* 54.; *Joan.* 11).

In Boaz, ut confortemur in Domino, et viriliter agamus, Christo confirmante manus nostras ad prælium, et digitos nostros ad bellum, ut robore patientiæ firmati omnia tentationum genera sufferre, et de

A inimicis triumphare possimus, timentes quoque illud Apostolicum: Quomodo, ait, facti estis quibus lacte opus sit, non solido cibo (*Hebr.* 5)? Perfeetorum autem est solidus cibus virorum, qui exercitatos sensus habent ad discretionem boni et mali. Tali fortitudine roboratus est ille qui dicebat: Omnia autem possum in eo qui me confortat (*Philipp.* 4).

In Obed, ut serviamus Domino in lætitia (*Psal.* 134), illa videlicet servitute, qua non per spiritum timoris, sed per spiritum adoptionis filiorum servitur Domino (*Rom.* 8); sicut namque duo sunt timores qui faciunt duo genera timentium, ita duæ sunt servitutes, quæ faciunt duo genera servorum: alter timor pœnalis in servitute, alter [*Forse*, ac est] initium sapientiæ, alter plenitudo est legis divinæ. Perfecta igitur servitute perfectos servos nos exhibeamus Domino, ut, cum tempus servitutis fuerit finitum, vocemur a Domino in regnum æternum.

In Jesse, ut incensum orationum in ara cordis nostri incedamus, dirigatur, inquit David, oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo (*Psal.* 141); et omnia incendentes conflagemus igne spiritus, spiritum contribulatum Domino offerente, et immolantes Deo hostiam laudis (*Psal.* 149), igne æstuantes Dei, de quo dicitur: Ignem veni mittere in terram (*Luc.* 12, 49).

In David, ut proprias remittamus injurias et desiderabiles efficiamur Domino, avidumque habeamus erga Deum desiderium, hoc est, ut diligentes Dominum, diligamur a Domino; Qui enim diligit me, diligitur a Patre meo, et ego diligam eum (*Joan.* 14). Fortes etiam simus manu, hoc est, perfecto opere intellectualem gigantem gladio proprio vulnerantes, et de faucibus antiqui prædonis, tam nostras quam proximorum animas eripientes, ut, extremo adveniente judicio, desiderabiles, fulgeamus sicut sol in regno Patris nostri, et, bono certamine certato, repositam nobis in cœlis accipiamus a justo iudice, justitiæ coronam.

In Salomone, ut quantum ex nobis sit, cum omnibus pacem habeamus, et intestino vitiorum bello, spiritualibus victo virtutibus, et utroque nostro homine in unum cœlestem conciliato, pacem habeamus ad Dominum, et ad proximum, et non solum simus cum omnibus pacati, verumetiam omnibus existamus pacifici, et discordantes licet fratres ad unionem spiritus et concordiam revocemus. Beati, inquit, pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur (*Matth.* 5).

In Roboam, ut latum mandatum Domini complentes, hoc est, sine ulla personarum acceptione, omnibus charitatem fraternam exhibeamus; juxta Paulum, corde nostro dilatamur, ac filii Israel in terra nostra multiplicentur et crescant, id est, spiritualibus repleantur virtutibus, vitiorum genti repugnantibus. Tali igitur populo in nobis dilatato, impetus spiritalis desiderii spiritualem frangat impetum, Fluminis enim impetus latificat civitatem Domini (*Psal.* 134).

In Abia, ut Patrem habeamus Dominum, simus in

Domino, ut veraciter dicere possimus *Pater noster* (Matth. vi). Ac filii Dei simus et hæredes, *hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi* (Rom. viii), si tamen compatimur, ut et simul conglorificemur.

In *Asaph*, ut tollamus mentem nostram de terrenis ad cœlestia, *de via quoque, juxta prophetam, tollamus lapides* (Jerem. l.), hoc est, de via sanctæ conversationis auferamus peccata.

In *Josaphat*, ut recte judicemus, nostra tanquam subditorum nobis examinantes delicta: *Si enim, ut ait Apostolus, nosmetipsos judicaremus, non utique judicaremur a Domino* (I Cor. xi).

In *Joram*, ut dum consurrexerimus cum Christo, quæ sursum sunt quæramus, quæ sursum sunt sapiamus, non quæ super terram, et effecti in Domino sublimes, nostram conversationem habeamus in cœlis (Coloss. iii).

In *Ozia*, ut de cætero confortemur in Domino et in potentia virtutis ejus, ut et ita pugnantibus nobis conteratur Satanas sub pedibus nostris velociter (Ephes. vi).

In *Joatham*, ut perfecta opera facientes, perfecti existamus et integri, in nullo tentationum genere deficientes, Veritate ipsa dicente: *Estote vos perfecti, sicut et Pater vester cœlestis perfectus est* (Matth. v).

In *Achas*, ut apprehendamus in quo apprehensi [sumus] et quæ retro sunt obliuiscetes, in futurum nos superextendamus, ut possimus apprehendere veram vitam quæ est Christus. *Ego sum, ait, lux et vita mundi* (Joan. viii).

In *Ezechia*, ut de omnibus animæ languoribus liberati, conscendamus in templum Dei, et faciamus voluntatem ejus, et, fortitudine Domini confirmati, occidentem iniquis mereamur nobis oriri justitiæ solem (Malach. iv), et ubicunque peccatum, et ex peccato mors et [et videtur redundare] appropinquaverunt, convertentes ad Dominum, eosque in pœnitentia flentes exoremus Dominum, donec in misericordia flexus erigat et vivere faciat vitæ spirituali.

In *Manasse*, ut, malorum præteritorum obliti, semper in nocte hujus præsentis sæculi memores simus nominis Domini; ultionem quoque non quæramus, nec memores simus injuræ proximorum, sed remittentes omnium debita, nostra laxari mereamur a Domino delicta, ipso dicente: *Dimittite, et dimittetur vobis* (Luc. vi).

In *Amon*, ut stemus in fide, et fideli Domino fideles adhæreamus; charitas namque omnia credit (I Cor. i3), filies autem sperandarum substantia rerum, et argumentum non apparentium est, nam quod videt quis, quid sperat (Hebr. vi)? Fides itaque est quæ nos Abrahamæ filios facit, qui *credidit Deo et reputatum est ei ad justitiam* (Rom. iv), per quam et omnes patres nostri testimonium consecuti sunt esse justi. Ex fide igitur nos vivamus, ut ex fide justificemur, quia *justus ex fide vivit* (Rom. i).

In *Josia*, ut quæramus ubi incensum Domino adolere debemus, nosmetipsos videlicet, in corporibus

nostris, hostiam vivam, sanctam, Deo placentem exhibentes (Rom. xi), sermonibus sacrificium laudis Domino immolantes (Psal. cxv), cogitationibus corda contrita et humiliata et contribulatos spiritus sacrificantes; et his tribus Deo dedicati, cogitatu scilicet et verbo et facto immaculatæ inveniamur hostiæ, auditoresque non infructuosi effecti, pro his quæ lex divina [in] nobis arguit, pœnitentiam agamus, prævenientes faciem ejus in confessione (Psal. xciv), ut, recepta satisfactione nostra, iram suam avertat a nobis.

In *Jechonia*, ut in adventum Domini parati simus et semper vigiles (Luc. xxi), ne forte graventur corda nostra crapula et ebrietate, et curis hujus vitæ, et superveniat in nos repentina dies illa; tanquam laqueus enim superveniat in omnes qui sedent super faciem terræ. Devitantes itaque mali et inutiles esse et [et mendo s. irrepsit] fatuarum exemplo virginum vigilemus et præparemur, ut, veniente Domino, ut sponsa intremus in gaudium Domini et ad nuptias intromittamur æternas.

In *Joachim*, ut esse Domini resurrectio mereamur, ut de morte peccati ad justitiæ vitam resurgamus; etenim in baptismo Christo consépulti sumus, ut cum eo per justitiam convivamus; hæc est enim resurrectio prima, qua soli justii suscitantur. In secunda vero tam impij et peccatores quam fideles resurgent et pœfecti, alii in resurrectionem vitæ, alii in resurrectionem judicii (Joan. v). *Beatus, inquit Joannes, et sanctus est qui habet partem in resurrectione prima, in hoc secunda mors non habet potestatem* (Apoc. xx).

In *Joachim*, ut paratum ab origine mundi cum justis mereamur in regnum ad dexteram vocari (Matth. xxv).

In *Zalathiel*, ut unam petitionem petamus a Domino, ut inhabitemus in domo Domini omnes dies vitæ nostræ, et videamus voluntatem ejus (Psal. xxii). *Omnis enim qui petit, accipit* (Luc. xi). Petamus a Domino semper in nomine Salvatoris, hoc est, quæ ad veram salutem pertinent, dicente Salvatore: *Quæcunque petieritis a Patre meo nomine meo, dabit vobis* (Joan. xiv), et æqua poscantur, ne in peccatum vertatur oratio.

In *Zorobabel*, ut in omni studio nitamur tam discipuli cœlestis et veri magistri fieri, quam magistri discipulorum, ut quæcunque didicerimus, opere complentes, alios doceamus. *Qui audit, inquit, dicat: veni* (Apoc. xxi); qui ad spiritualementem cœnam invitatus est, cæteros quoque invitet, ut plena fiat domus discumbentibus (Luc. xiv).

In *Abiud*, ut sit nobis Deus in Patrem, et nos illi in filios et filias, et nos spirituales in Christo gignentes filios, patres eorum simus, discipuli simul et magistri, patres existentes et filii, a Domino docti et geniti, doceamus et generemus progeniem Domino, ut talis progenies cum Patre regnet æterno.

In *Eliachim*, ut hic resurgamus animo, et illic resuscitati in sancto et spirituali vivamus corpore

mors etenim una Redemptoris nostri Joânis nostris A animæ de peccati morte vivificationem, et in futuro mortibus salutis fuit, et una ejusdem resurrectionem. C corporis incorruptibilem resurrectionem. In Assur, ut adjuvante Domino... (Cætera desunt.)

ANNO DOMINI DCXVI.

ETHELBERTUS,

ANGLORUM REX.

NOTITIA HISTORICA IN ETHELBERTHUM.

(Fabricii Biblioth. med. et inf. ætatis.)

Ethelbertus, sive Edilbertus, Cantiorum in Angliâ primus rex Christianus, qui an. 616, Februarii 24, obiit. Hujus scriptum nullum exstat, sed Baleus, pag. 73, et Priscus, pag. 105, ex Beda, notant scripsisse *Decreta judiciorum*, sive *primam illam magnam Chartam* cæteris etiam Heptarchiæ in Angliâ probatam Regibus, de qua præter Davidem Wilkinsium, tomo I Legum veterum Anglorum, Londini, B 1721, fol. vide quæ nuper notavit Thornagh Gourdon, in historia Parlamenti, Anglice edita Londini 1731. Scripsit et *Epistolarum* librum maxime ad sanctum *Gregorium* papam, et ad sanctum *Augustinum*, Anglorum apostolum et primum archiepiscopum Cantuariensem. De Ethelberto hoc Baronius et Acta sanctorum, 24 Februarii. De Augustino illo ad 26 Maii.

ETHELBERTI,

ANGLORUM REGIS,

DONATIONES AD DIVERSAS ECCLESIAS.

(Monasticon Anglic. t. I, p. 110, 126, 167.)

I.

Donatio regis Ethelberti de terra ubi situm est monasterium apostolorum Petri et Pauli cum terris adjacentibus.

In nomine Domini nostri Jesu Christi. Notum sit omnibus tam præsentibus quam posteris, quod ego Athelbertus, Dei gratia rex Anglorum, per Evangelicum genitorem meum Augustinum de idolatra facturus Christicola tradidi Deo per ipsum antistitem aliquam partem terræ juris mei, sub orientali muro civitatis Doroberneasis, ubi scilicet per eundem in Christo institutorem monasterium in honore principum apostolorum Petri et Pauli condidi, et cum ipsa terra et cum omnibus quæ ad ipsum monasterium pertinent perpetua libertate donavi adeo [ut nec] mihi, nec aliorum successorum meorum regum, nec ulli unquam potestati sive ecclesiasticæ sive sæculari, quidquam inde liceat usurpare, sed in ipsius abbatis sint omnia libera ditione: si quis vero de hac donatione nostra aliquid minuere aut irritum facere tentaverit, auctoritate beati papæ Gregorii nostrique apostoli Augustini simul et nostra imprecatione sit hic segregatus ab omni sanctæ Ecclesiæ communione, et in die judicii ab omni electorum societate. Circumcingitur hæc terra, ubi situm est monasterium apo-

stolorum Petri et Pauli cum terra adjacente his limitibus: in oriente ecclesia sancti Martini et inde ad Orientem *be siwenidoune*, et sic ad Aquilonem *be wykyngearch*, iterum ad Orientem et ad Austrum *be bureyaremearch*, et sic ad Austrum et Occidentem *be Kyngesmearch*, iterum ad Aquilonem et Orientem *be Kingesme arch*, sicque ad Occidentem *to Ritherchepe*, et ita ad aquilonem *to dryttingstrete*. Actum est in civitate Doroberniæ anno ab incarnatione Christi DCV, indictione VI. Ego Athelbertus, rex Anglorum, hanc donationem meam signo sanctæ crucis propria manu confirmavi. Ego Augustinus gratia Dei archiepiscopus libenter subscripsi. Ego Aswaldus regis filius facio. Ego Hanugi filius dux laudavi. Ego Hocca comes consensi. Ego Andemundus referendarius approbavi. Ego Graphio comes benedixi. Ego Tangi filius regis optimas confirmavi. Ego Pinca consensi. Ego Geddi corroboraui.

II.

Charta Athelberti.

In nomine Domini nostri Jesu Christi. Notum sit omnibus tam præsentibus quam posteris, quod ego Athelbertus, Dei gratia rex Anglorum, per Evangelicum genitorem meum Augustinum de idolatra fa-